

Hurra for det enige Norge!

Taler

Fridtjof Nansen

Dato

13 september 1896

Sted

Festningsplassen, Kristiania

- 1 Naar jeg takker paa mine Kammeraters og paa mine egne Vegne for den Hyldest
og for den Tak, I har bragt os her, da ved jeg ikke de Ord, som kan tolke de
Følelser, jeg ved bevæger os alle. Det er liden Tak, den norske Nation skylder os.
Den har git os det høieste, som den kunde gi os, den har git os Lov til at seile
5 under det Mærke, som vi anser det for vor største Hæder at kunne seile under,
da vi bad om det.

- Da vi tog afsted, ved jeg, at vi følte det alle som et Ansvar, der næsten var for
tungt for os. Jeg mindes saa vel en Kvæld, da vi fôr langs Kysten der nordpaa. Da
10 laa der et Par enkelte Fiskerbaade ude paa Havet. De vuggede sig i Solnedgangen
paa den blanke Flade. Saa reiste Fiskerne sig, blottede ærbødig Hodet og glante
efter det underlige Fartøi, som forsvandt mod Nord.

- Da følte vi, hvor nær vi stod det norske Folks Hjerte. Vi følte, at vi havde tat en
15 Del af det norske Folks Hjerte med ombord. Vi følte, at om vi svigtede vor Pligt,
saa svigtede vi ogsaa den Kjærlighed, som det norske Folk havde givet os med
paa Veien.

- Naar jeg sendte det Bud til Stortinget, som Bjørnson netop nævnte at saa langt
20 Kræfterne rak, saa langt skulde de bruges til Norges Ære, da sagde jeg ikke mere
end sandt. Mine Kammerater vilde kjæmpe, saa langt Kræfterne rak, saa langt
Livet rak, for Norges Ære. Og det vil jeg si, at det norske Folk behøver ikke at
skamme sig over de Kammerater, som det sendte med mig. En kjækkere Flok har
aldrig staat Skulder til. Skulder. Jeg kan si sikkert og trygt, at Karer, som med
25 større Troskab og Kjærlighed til Fædrelandet tog den Pligt, de havde tat paa sig,
aldrig har gaat nordenfor Polarcirkelen. Den Skude, som bar os, var sendt af
Norge, -- og den var et Billede paa Norge. Den var et Billede paa Norge. Den var
et Billede paa den Troskab, som Bjørnson nævnte. Efter min Mening er det et af
de dybeste Træk i den norske Karakter, at den saa at si er tømret af Troskab. Og

det Mandskab, som var med der ombord, besad den samme Egenskab.

Dengang jeg udkastede Planen for Ekspeditionen, var jeg mig vel bevidst, at en
slig Plan kunde blot ét Folk i Verden udføre, og det var Nordmænd, -- ikke fordi
35 vi besidder Egenskaber, som er større end andre Folks, men fordi jeg tror, at
Nordmændene, naar det kniber, staar mere trofast sammen end noget andet
Folk. Jeg har aldrig tvilet paa det norske Folk. Jeg har aldrig tvilet paa, at det
norske Folk, naar Faren er der, vil staa sammen som ét. Ombord var der sandelig
ikke mere end én Vilie, ikke mere end ét Ønske, -- det var det Folks Gravn og
40 Hæder, som havde sendt os ud. Og jeg er sikker paa, at jo mere Afstanden
voksede mellem os og det Folk, hvorfra vi stammer, desto større blev
Kjærligheden, desto dybere følte vi for Landet, desto stærkere blev Følelsen af,
hvor dyrt det Land er for os alle. Det kan i enkelte Stunder synes, som om
Kjærligheden til Landet drukner i Døgnpolitik og smaalige Stridigheder; men
45 det ved jeg, at naar I vil svare ærlig paa det Spørgsmaal; tror I, at enhver
Nordmand elsker sit Land høiere end noget andet? saa blir der ikke mere end ét
Svar, og det er, at Kjærligheden til Norge staar over alt, og at I er villige til, naar
Timen kommer, at ofre, hvad det skal være, for det Land og dets Hæder og
Selvstændighed. Jeg vil bede Dem om med mig at udbringe et Leve for det
50 Land, hvorfra vi alle stammer. Jeg er sikker paa, at I er enige i, hvad jeg har sagt.
Jeg er sikker paa, at vi er enige om, at Nordmændene, omend det stundom
synes, som om vi skulde ville klore Øinene ud paa hinanden for Smaating, dog,
naar de store Øieblikke kommer, vil staa sammen som ét Folk. Lad os være enige
om for dette Land at udbringe et tre Gange tre Hurra!

55

Kilde

K. Bing (red): Nordpolarernes Triumftog ved Hjemkomsten til Norge. Kristiania 1896, s. 130-133

URI

<https://www.virksommeord.no/tale/hurra-for-det-enige-norge>

60

65